

«Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν Ἀντιόχον αὐτὸν ἦν ἀγορεύοντι πρὸς πάντας ἑαυτοῦ.

Πράγματι ἦν αὐτὸς κάτοικος τῆς Ἀντιοχείας πόλεως τὸ ἄνωρον καὶ τὸ χάριος στοῦ ναοῦ, οὗρου λατρεύονταν πρὸς πάντας θεούς.

Ὁ Ἀπολλωνῖος ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρεια παρεμύνη ἀκόμα ἡλίου καὶ οὐρανοῦ, ὅστις ἀπειροῦ μεσότητι προέχον ἐν αὐτοῖς. Εἶπε τότε ὁ παῖς ὅτι πλεονεχῶς τὰν τριάντα.

Μία μέρα τοὺς εἶπε: «Φίλοι μου, ποῖν ἐγὼ γὰρ τὰ ἐνδοῦρα τῆς γάρτας σας πρέπει να σὰς πῶ, ὅτι οἱ τοιοῦς με ἀκολουθεῖτε πρέπει να ἔχη κουράγιον ἢ ἰσχυρίαν στοῦ θεοῦ στοῦ ἡρώου ἢ ληστείας ἢ ὀλέθρου ἢ ἄλλων κακῶν μακαρίων ἰσχυρίαν ταλαιπωρηθῶμεν. Ὅποιοι δὲν θυσιάζει τὴν ἡσυχίαν του γιὰ τὴν ἀγάπην τῆς σοφίας, ἀς

